De verbroedering

L.G. Visscher

bron
L.G. Visscher, *De verbroedering*. Brest van Kempen, Brussel 1823

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/viss008verb01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

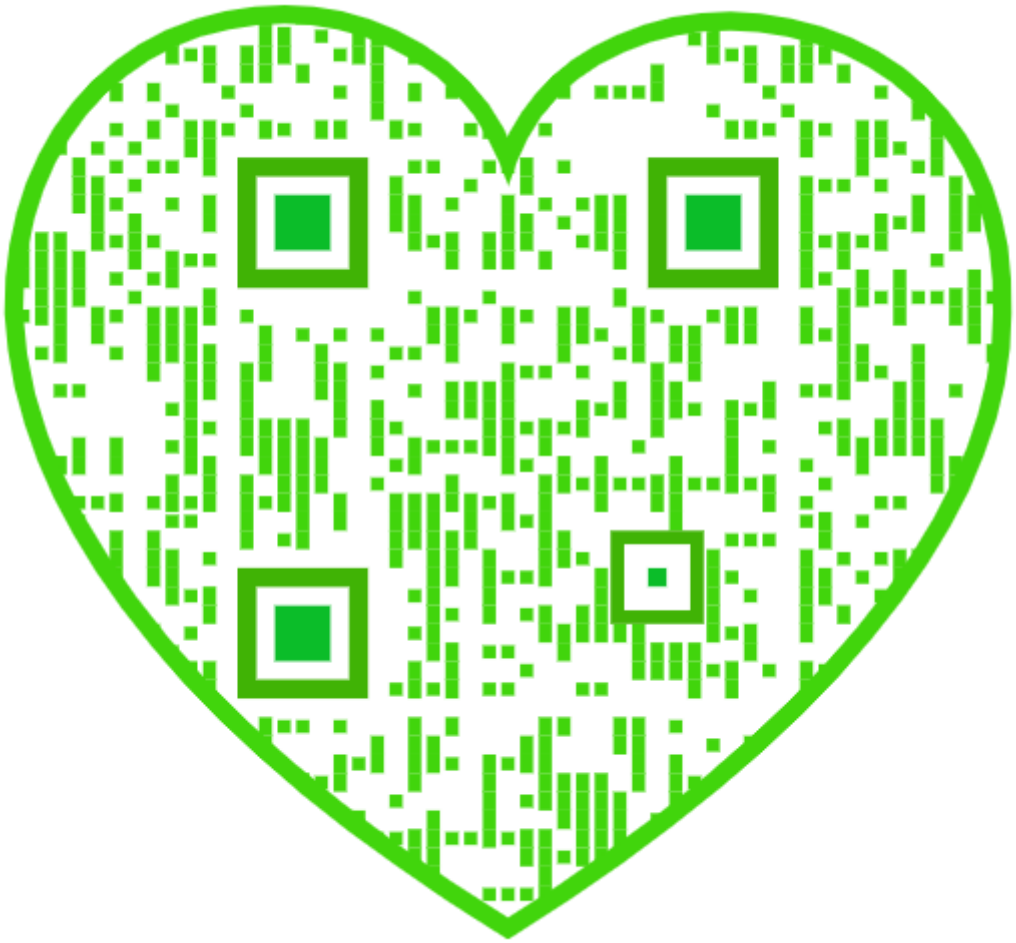

Voorrede.

Het tooneelstukje hetwelk ik thans in druk doe uitgaan, is zoo duidelijk van opschrift, dat het schier geene toelichting noodig heeft. Op den titel reeds staat mijn doel vermeldt, en ik vleije mij, dat hetzelve niet ongevallig zal wezen aan de liefhebbers van het vaderland.

Intusschen zoude het kunnen gebeuren, dat de eene of andere uitdrukking ten kwade werdt opgenomen, of wel dat zich Hollanders door deze, en Brabanders door gene aanmerking vonden te kort gedaan; ik bidde hen derhalve op het karakter der personen te letten, die handelende ingevoerd worden, om hunne redeneringen aan de waarheid te toetsen, vooral om dezelven te vergelijken met het gene dagelijks voorvalt, en het tooneelstukje in zijn geheel te beschouwen.

Zonder iemand te beleedigen heb ik het vooroordeel zoeken aantetoonen dat hier en elders ten aanzien der Noord- en Zuid-Nederlanders bestaat; ik heb beiden trachten optewekken tot

erkentelijkheid jegens den Vorst, die ons regeert, tot liefde voor zijn huis, en verkleefdheid aan het vaderland. - Bij-oogmerken heb ik niet; men veronderstelle mij derhalve geene andere bedoeling, dan die waarvan ik spreek, en wachte zich voor iedere toepassing die uit den bozen zou zijn.

Wat de behandeling betreft, zoo onderwerp ik mij aan het bescheiden oordeel van een ieder, die zich verledigen wil om mij met verstandige aanmerkingen behulpzaam te wezen. Ik gevoel zelf hoezeer mij die noodig zijn, en daar het Nederlandsch publiek zich door beschaafdheid en goeden smaak onderscheid, zoo kan ik er niets tegen hebben om mij naar deszelfs verlangen te schikken.

Narigt voor den tooneelspeler.

De tooneel-dekoratie moet op eene duidelijke en ongezochte wijze aan eene Fransche kolonie herinneren, en zoodanig gekozen worden, dat de aanschouwer met zijne gedachte bestendig in een vreemd land is.

ERNST moet geen karikatuur wezen, maar een deftig Hollandsch koopman. Men overdrijve dus niet, en houde zich aan de natuur, dat is het beste middel om het publiek te behagen.

LISETTE kan gekleed zijn naar den eersten smaak; zij is een meisje van goeden huizen, en dat houde men in alle opzigten in het oog.

DAMAS is een opgeruimd en luchtig man, even als Ernst, van middelbare jaren. In zijne kleeding kan hij min of meer eenen Franschen *Père Noble* gelijken. Intusschen vergete men niet dat het geheele voorstel tot den tegenwoordigen tijd behoort.

CORNET kan dus met zeer veel waarschijnlijkheid in een modern reisgewaad voor den dag komen, of wel hij kan voorgesteld worden als een jongman die eene meer luchtige kleeding heeft aangenomen. Men schikke dit naar welgevallen, doch hij mag in geen geval een pronker of een fat zijn. De akteur die deze rol speelt, moet meer nog dan de anderen het publiek op zijne zijde hebben, en zich tot het zelve op eene edele wijze weten te wenden, wanneer hij in het elfde tooneel, over de lijfwacht van den Koning spreekt. Indien hij daaromtrent met oordeel handelt, dan kan hij zeker wezen van eene algemeene toejuiching.

GREGOOR moet in alles den Franschman doen zien; met bescheidenheid dient hij een vrolijk en gemakkelijk voorkomen te vereenigen, en in de gesprekken die hij over Nederland voert,

heeft hij, zoo veel ah mogelijk is, het karakter van eenen dommen en ongeloovigen vreemdeling.

De soldaten en geregtsdienaars, die in dit stuk voorkomen, moeten zich met ongedwongenheid gedragen. Ik heb meermalen opgelet, dat die soort van figuranten het voorkomen hadden als of zij uit wasch gekneed of uit marmer gehouwen waren: zulks is ten eenemale strijdig met het gezond verstand en met den goeden smaak.

De tooneel - direkteurs gelieven daarop te letten, en hunne onderhoorigen met goeden raad de behulpzame hand te bieden.

Voor de zangstukjes ware het noodig eenige, zoo veel mogelijk, nieuwe en gemakkelijke wijzen te maken. - Ook moet er nog in het algemeen aangemerkt worden, dat ik, zoo veel mogelijk, getrouw ben gebieven aan de taalregels, en derhalve mij van eenige harde verbuigingen heb bediend, die evenwel in het gewoon spraakgebruik niet hoorbaar moeten zijn.

De tooneelspeler gelieve daar op te letten, en zegge dus niet *zijnen*, maar *zijn*; niet *wildet*, maar *wilde.* Met een woord, hij spreke zoo als er aan zijn huis en in iederen goeden kring gesproken wordt, dat is met aandacht op zich zelven en zonder gezochtheid.

DE VERBROEDERING, OF DE HOLLANDER EN BRABANDER IN EEN VREEMD LAND, TOONEELSPEL.

Personen.

ERNST, een Hollandsch koopman.
LISETTE, zijne dochter.
DAMAS, een Brabandsch fabrikant.
CORNET, zijn zoon.
GREGOOR, een kastelein.
PHYLINT, een deurwaarder.
SOLDATEN EN GEREGTSDIENAARS.

Het tooneel verbeeldt het voorplein van eene voorname herberg, en wel in eene der zeeplaatsen van eene Fransche volkplanting.

De verbroedering, of de Hollander en Brabander in een vreemd land.

Eerste tooneel.

ERNST EN GREGOOR.

GREGOOR.

INDIEN gij uit Brussel zijt, Mijn Heer, dan zal het u zeker genoegen doen om den Heer Damas te ontmoeten. Hij moet in die stad eene uitgebreide fabriek hebben, voor welker belangens hij gisteren morgen, met zijnen zoon in de kolonie is aangekomen.

ERNST.

Gij bedriegt u, mijn vriend. Mijne papieren zijn, wel is waar, te Brussel geteekend, doch ik ben in Amsterdam gewonnen en geboren.

GREGOOR.

Wel nu, dan zijt gij beiden toch uit een en hetzelfde land.

ERNST.

Zoo gij wilt, ja. De verschillende provincien althans zijn, sedert eenigen tijd, tot een Koninkrijk vereenigd.

GREGOOR.

Wel nu, dit is, dunkt mij, eene schikking daar een ieder bij gewonnen moet hebben;

Want was het in een land,
Somtijds op zulk een trant,
Als 't aan een sterfhuis is,
Dan zou ik zeggen: neen;
Te deelen in 't gemeen,
Dat is voorzeker mis.

Maar daar men van zijn goed
Schier altijd geven moet,
En telkens wordt gevraagd,
Zoo dunkt het mij voor vast,
Dat men een' zwaren last
Met velen 't beste draagt.

ERNST.

Het zijn praatjes, mijn vriend, die tot de zaak weinig afdoen.

GREGOOR.

En echter bewijzen zij u, dat zoodanig eene vereeniging altijd goede gevolgen moet hebben.

ERNST.

Dat zou zij kunnen hebben, doch wij verschillen

nog te veel in zeden en gebruiken, dan dat de voordeelen reeds zigtbaar zouden zijn. Onze zuidelijke broeders zijn daarenboven zoo onbezonnen en los, dat wij over en weder niet beter kunnen doen, dan elkander als vreemdelingen te beschouwen.

GREGOOR.

Alzoo gevoelt gij niets, volstrekt niets voor hen?

ERNST.

Niet het minste.

GREGOOR.

Doch welligt gevoelt gij in 't geheel niet. Men heeft mij wel gezegd, dat de Hollanders zoo koud zijn als de steenen in den regen-tijd.

ERNST.

Dan heeft men u bedrogen, Mijn Heer Gregoor, wij Hollanders zijn niet zoo driftig, doch ruim zoo gevoelig als eenige andere natie. Hij, die éénmaal ons hart en onze genegenheid heeft gewonnen, kan er zoo zeker op vertrouwen als op zich zelven.

GREGOOR.

Doch met dat al, zoo schijnt gij ten hoogste spaarzaam met uwe betuigingen van vriendschap.

ERNST.

In waarheid, wij verbreken niet gaarne, en daarom zijn wij langzaam in het opbouwen.

Eer wij ons hart den vreemdling bieden,
En hem erkennen als een vriend,
Zoo toetsen wij als wijze lieden,
Of zulk een vriendschap ons wel dient;
Ten minste voor wij hem vertrouwen,
Eer hem de toegang wordt vergund,
Zoo weten wij dat 't op de vrouwen,
Noch op de dochters is gemunt.

GREGOOR.

Gij beweert derhalve dat men in Holland de voorzigtigheid met de wijsheid weet te vereenigen. Dat heeft zeker zijne goede zijde; doch zoo het te ver gedreven wordt, dan moet zulks eenen onaangenamen invloed hebben op het dagelijksch verkeer. Wij, Franschen, wij nemen de zaken wat minder ernstig op,

En zoeken daarentegen
'T genot op alle wegen,
De liefde steeds in 't rond.
Ook maken wij tot vrinden,
Een-ieder dien wij vinden,
Met blijden zin en mond.

En worden wij bedrogen,
Dan toch slaan wij onze oogen
Niet moedeloos ter neer;
Maar wachten na de smarte
Weer nieuwe vreugd voor 't harte,
Na storm een vrolijk weêr.

ERNST.

Dat zijd denkwijzen en beginselen, daar wij Hol-

landers ons in het geheel niet mede vereenigen kunnen.

GREGOOR.

En de Brabanders?

ERNST.

O! onze zuidelijke vrienden zoo veel te beter, daar loopt zoo wat een streepje van het Fransche door, dat u zeker wel bevallen zou, doch dat in mijn oog nog lastiger is, dan al de overdrevenheid van uwe vrolijke landgenooten.

GREGOOR.

De Heer Damas heeft al de luchtigheid van eenen Franschman, en ik moet het openhartig bekennen, dat zijne manieren mij zeer wel bevallen.,

ERNST.

En zijn zoon is welligt zoo een van die Brusselsche salet-heertjes?

Die steeds in zeden en manieren
Geschikt zijn naar der vreemden wijs,
En die, helaas! geen Goden vieren,
Dan die van 't weelderig Parijs.
Het is voorzeker een dier klanten,
Die men vol ijdlen waan en wind,
Ontmoeten kan aan alle kanten;
Doch nimmer op hun plaatsen vindt.

GREGOOR.

Intusschen heb ik het genoegen gehad den Heer

Cornet dezen morgen in een hoekje te ontmoeten, waar ik hem in 't geheel niet gezocht had; doch ik ben verpligt, tot zijne verdediging, er bij te voegen, dat hij er zeer wel op zijne plaats was.

ERNST.

Zeker met de eene of andere juffer in een vriendelijk gesprek?

GREGOOR.

Met uwe dochter.

ERNST.

Met mijne dochter?

GREGOOR.

O ja.

En zie Gregoor,
Dien kwam het voor,
Dat hij haar veel vertrouwde,
En dat Liset,
Den Heer Cornet
Als landgenoot beschouwde.

Tweede tooneel.

LISETTE, ERNST EN GREGOOR.

LISETTE.

Welk een verrukkelijk oord!

ERNST.
Het schijnt, Lisette, dat gij er reeds eenige kennissen gemaakt hebt?

LISETTE.
Vergeef mij, mijn vader, ik heb slechts de natuur en de landstreek bewonderd.

ERNST.
En hebt gij niemand gezien, niemand gesproken?

LISETTE.
Volstrekt niemand, dan alleen eenen mij onbekenden Nederlander, die met zijnen vader in deze herberg gelogeerd is.

ERNST.
En weet gij ook zijnen naam?

LISETTE.
Ik geloof dat hij de Heer Cornet genoemd wordt; is 't niet waar Gregoor?

GREGOOR.
Om u te dienen, Mejufvrouw, gij noemt zijnen regten naam.

LISETTE.
Ook hoop ik dat vader met hem zal willen kennis

maken: hij is mij voorgekomen als een gevoelige en regt hartelijke jongen,

Die met een zacht en zedig wezen,
Ook eedle deugden paart,
En in zijn open hart doet lezen,
Der Belgen ronden aard.

O mogt gij ras zijn vriend geraken;
Hij is zoo goed en stil;
En ik mag, zegt hij, van hem maken
Schier alles wat ik wil.

ERNST.

Zoo, zoo, mijn kind, en waar hebt gij dien vriendelijken Mijn Heer alzoo ontmoet?

LISETTE.

Aan 't bloemperk hier beneven
Heb ik hem 't eerst gezien;
Daar kwam hij mij zoo even
Zijn' hulde en vriendschap bien:
'K zong juist hoe Margarietje
Geraakte aan Hildebrand,
En zie, dat Hollandsch liedje,
Dat riep hij, was de trant.

'K had niemand nog vernomen,
En wist voorzeker niet
Dat hier een mensch kon komen,
Die smaak vond in dat lied;
Doch 'k had het hart bewogen
Van dezen vreemden Heer,
Die, me om den hals gevlogen,
Mij dankte keer op keer.

Niets kan mij meer bekoren,
Zoo riep hij gillend uit,
Dan Neerlands taal te hooren,
Vol zangerig geluid.
Hij kuste mij bescheiden,
Doch met een vasten klem;
En schoon ik 't niet wou lijden,
Was ik nooit boos op hem.

Derde tooneel.

GREGOOR, DAMAS, ERNST, LISETTE.

GREGOOR.

Daar is dien Heer zijn vader.

DAMAS.

Goe morgen, Heer Gregoor, zijn dit uwe Hollandsche logeergasten?

GREGOOR.

De Heer Ernst en zijne dochter.

ERNST.

Uit de stad Amsterdam.

DAMAS.

Inderdaad, dan doet het mij een dubbel genoegen om u te ontmoeten. Ik heb eene bijzondere achting voor uwe geboorteplaats, en weet bij ondervinding

dat derzelver burgers zich zoo wel door goede trouw als door openhartigheid onderscheiden. Van den anderen kant beschouw ik de Amsterdammers in de eerste plaats als Nederlanders, en ofschoon ik dan de eer niet heb u in persoon te kennen, zoo streelt het mij nogtans om u als mijne landgenooten te groeten, en op vaderlandsche wijze regt hartelijk te omhelzen.

LISETTE,

terwijl Damas haar omhelst.

Mijn Heer.....

ERNST.

Mijn Heer is evenwel geen Hollander.

DAMAS.

Ik ben een Brabander, mijn vriend, en een inboorling dier plaats, waar de eerste grondslag gelegd is van onze gemeenschappelijke vrijheid.

ERNST.

En wat geldt daar thans de suiker en de thee?

LISETTE.

Wat kan vader toch soms rare vragen doen.

DAMAS.

Op deze althans weet ik niet te antwoorden; doch ik vleije mij om ten minste niet altijd zoo ongelukkig te wezen: indien gij beiden eenige oogenblikken te

verliezen hadt, en mij op mijne kamer met een bezoek wildet vereeren, dan zal Gregoor ons een flesch Bourgogne brengen, die wij al pratende zullen ledigen.

Dan stellen wij als telgen
Van 't zelfde huisgezin,
Een dronk voor al de Belgen,
Voor Neerlands welvaart in.

Ook zullen wij gedenken
Met vollen beker wijn
Aan haar wier lieve wenken
Geboden voor ons zijn.

Want 't voegt steeds om te toonen,
Zelfs aan een stokoud man,
Dat hij voor 't heil der schoonen
Nog vrolijk drinken kan.

RRNST.

Vergeef het mij, Mijn Heer, wij gebruiken des morgens geen wijn, bovendien zijn wij voor het oogenblik verhinderd, en zullen dus ons bezoek tot eene nadere gelegenheid dienen uit te stellen.

DAMAS.

Gij spot er mede, mijn vriend, uwe zaken zullen u op dit uur toch niet bezig houden. Wat den wijn betreft, dien wilde ik op onze goede kennismaking gedronken hebben, en dat genoegen zult gij mij zeker niet weigeren willen.

LISETTE.

In tegendeel het zal ons beide zeer aangenaam wezen.

ERNST.

Intusschen is het even min mijn uur om bezoeken afteleggen als om te drinken, en ik zou derhalve verzoeken.....

DAMAS.

Wij zullen de gezondheid van den Koning instellen, en dat is een roemer, Mijn Heer, die op ieder uur van den dag eene zaligheid moet wezen voor het hart van iederen Nederlander.

Hola.... De jeugd.... Heiza.... Gregoor....

GREGOOR,

die op den achtergrond vertoefde.

Wat zal de Heeren believen?

DAMAS.

Terstond een paar flesschen van het jaar elf, wat studenten-haver voor mij, en een pijp voor Mijn Heer.

GREGOOR.

Ik vlieg om u te dienen.

DAMAS.

En wij, wij volgen u.

Vierde tooneel.

ERNST, LISETTE.

ERNST.

Gij ziet het, lieve Lisette, dat het wildzang is van het begin tot aan het einde. Die Mijn Heer Damas, dat is je, God beter, een koopman die van toeten noch blazen weet; de suiker is hem zoo vreemd als de thee. Intusschen wil ik zijne Fransche komplimenten met geene onbeleefdheid beantwoorden, en ga hem dus dadelijk bezoeken. Wat u betreft, ik zal hem zeggen dat gij verhinderd zijt. Zie, lieve kind, je begrijpt wel dat het voor een meisje in het geheel niet te pas komt om door zoo een' Brabandschen losbol omhelsd te worden.

Vijfde tooneel.

LISETTE,

alleen.

'T doet hem verdriet;
Maar 'k vat het niet,
Wat of 't papa kan schelen
Wie dat met mij
Aan zijne zij
De vreugde zoekt te deelen.

Zie zulk een vraag,
Die hoor ik graag,
Die moest hem ook vereeren.

Met wien 't ook is,
Zoo blijft gewis,
Trakteeren toch trakteeren.

Zesde tooneel.

CORNET EN LISETTE.

CORNET.

Beminnelijk meisje. - Het schijnt inderdaad, lieve Lisette, dat het geluk mij bijzonder gunstig is. Ik had mij zeker niet durven beloven, om u van daag nog andermaal te ontmoeten. Intusschen verblijd het mij van ganscher harte, wij hebben elkander nog zoo veel te vertellen.

LISETTE.

Helaas! gij hebt mij dezen morgen reeds zoo veel gezegd, dat ik er waarlijk mede verlegen ben.

CORNET.

Maar, mijne beste Lisette, hoe kunt gij u bekommeren over eene zaak, die u veeleer diende te verheugen, want zie, lieve:

Een meisje moet,
Steeds welgemoed,
Zich schikken naar die zaken,
En zoo zij hoort
Een vriendlijk woord,
Zich niet verlegen maken.

Maar als zij ziet,
Dat men haar niet,
De vreugde biedt van 't leven;
Dan, ja voorwaar,
Is 't bang en naar,
En haast om van te beven.

LISETTE.

En evenwel brengt het mij in de moeijelijkste toestand, die ik te bedenken weet.

CORNET.

Neen, lieve, een zoo bevallig meisje als gij, bevindt zich nooit in onaangename omstandigheden, zoo lang als zij hartelijk bemind wordt.

LISETTE.

Hoor, Cornet, ik zal u openhartig en met Nederlandsche rondheid bekennen, dat onze eerste ontmoeting mij getroffen en....

CORNET.

Bevallen heeft.

LISETTE.

In waarheid ja.

Maar zoo ik het bloot ga leggen,
'T geen nu eenmaal is geschied,
Wat mijn vader dan zal zeggen,
Dat, in waarheid, weet ik niet.

CORNET.

Wel, hij zal een paar groote oogen zetten, de handen ineen slaan, den hemel bezweren dat er geen trouw noch godvrucht meer bestaat; hij zal vervolgens eene houding aannemen als of hij kies-pijn of het pootje had, en dan:

Dan zal hij doen op mijne beden,
Zoo als het ging in Amsterdam,
Juist zoo als de oude lieden deden,
Toen hij om uwe moeder kwam.

LISETTE.

Zoo gij hem kendet, zoo gij wist hoe hij, ondanks vele voortreffelijke hoedanigheden, evenwel eenen onverzoenlijken afkeer heeft tegen al zijne landslieden die aan gene zijde van den Biesbos geboren zijn.

CORNET.

Dan zou ik geduld nemen met zijne zwakheid, en hem, bij eene voegzame gelegenheid, het bespottelijke van dat vooroordeel onder de oogen brengen.

LISETTE.

En uw vader, wat zou hij er van zeggen zoo gij hem een Hollandsch meisje tot zijne dochter voorsteldet?

CORNET.

Dan zou hij het uitbarsten van lagchen, en mij vragen of gij een Kaatje of een Mietje waart, of gij

een stoofje gebruiktet, of gij wel een poesje hadt en dergelijke franje meer: doch de goede man zou eindigen met een hartelijk proficiat.

LISETTE.

En zou hij niet wenschen dat gij een Brusselsch of Antwerpsch meisje gekozen hadt?

CORNET.

Zoo hij daaromtrent verkiezen moest, dan geloof ik dat hij een oud zwak zou hebben voor de Brugsche schoonen.

Maar zie het zwak der oude lieden,
Dat is voor mij schier zonder wigt;
Want zulke dingen die gebieden
Dat ik ze naar iets anders rigt.

LISETTE.

Doch zoo gij hem dan door uwe daden bedroefdet?

CORNET.

Dat is het woord niet, mijne beste Lisette, mijn vader is van eenen vrolijken en verdraagzamen aard. De Hollanders acht hij bijzonder hoog, ofschoon hij hen schier iederen dag bespot. De Leijdsche kaas, bij voorbeeld, is even zoo eene rijke bron voor zijne scherts, als de Leuvensche Peterman voor die der Amsterdamsche grooten. Beide gaan daar te ver in. Doch bij slot van rekening is mijn vader het volkomen met mij eens, en beschouwt onze staatkundige vereeniging als eene der gelukkigste gebeurtenissen van dit tijdvak.

LISETTE.

Alzoo vreest gij niet om hem te mishagen?

CORNET.

Zoo ik u slechts behagen kan, lieve Lisette, dan zal ik ten laatste zijne goedkeuring zeker wegdragen.

(Hij nadert haar op eene zeer vertrouwelijke wijze en beziet haar met dat welgevallen, dat beter te gevoelen dan te beschrijven is.)

Zevende tooneel.

LISETTE, CORNET, DAMAS, die uit het venster kijkt.

DAMAS.

O, Ho!

LISETTE.

Mijn God! daar is uw vader! Hij heeft alles gehoord, alles gezien.

CORNET.

Een oude voerman.... Lieve Lise, je weet wel wat men daarvan zegt?

DAMAS.

Als vuur met stroo te zamen koomt,
Wat onheil dient er niet geschroomd.

Juist zoo als Cats het heeft vermeld,
Zoo is het bij de jeugd gesteld.
Maar eer de vlam is aan het gaan,
Dan is er soms nog houwen aan.
En 'k acht dus 't oude spreekwoord nut:
Het schaap dient voor den dam geschut.

CORNET.

Dat zal een ernstiger keer nemen dan ik had durven vermoeden.

DAMAS.

Althans ik durf u wel bezweren,
Dat, eer het verder mogte gaan,
Ik u die stoutheid zal verleeren,
En zij u duur genoeg zal staan.

(Hij doet het venster digt en komt af).

LISETTE.

Er is dan zeker niets beter op, dan dat ik mij verschuile.

Want zoo het hem mishaagt,
Dat gij mij kwelt en plaagt,
En opzoekt op de straat:
Dan wacht hij wis van mij,
Dat, 'k warsch van vrijerij,
Mij nimmer vinden laat.

CORNET.

Inderdaad gij zoudt met eene kleine wandeling te doen, u het allerbest uit eene groote verlegenheid helpen.

LISETTE.

Dan loop ik dadelijk heen.

(Cornet kust haar de hand).

Achtste tooneel.

CORNET EN DAMAS.

DAMAS.

Het schijnt dat gij het met die Hollandsche jufvrouw gemakkelijker eens hebt kunnen worden, dan ik met haren vader. Die gekheid evenwel komt in 't geheel niet te pas, en ik zou u raden, om voortaan minder gemeenzaam te wezen met een meisje, dat zonder twijfel van goeden huizen is.

CORNET.

Doch zoo het nu geen gekheid, maar goede mening ware.

DAMAS.

In een vreemd land, en met een vreemd meisje?

CORNET.

En waarom niet? Het land toch, waarin wij ons als reizigers bevinden, doet hier niet ter zake, terwijl het meisje geene vreemde, maar wel degelijk eene Nederlandsche vrouw is.

DAMAS.

O ja, een Nimfje van het IJ of van den Amstelstroom. Ha, eene Dulcinea uit het water.

CORNET.

Uit Holland, mijn vader, uit die gelukkige provincie waar voor Kenau Hasselaar de wapens heeft gedragen, en waar de geest van Maria van Reigersbergen nog in de harten is van alle vrouwen.

DAMAS.

Gij moet tijdens uw kortstondig verblijf wel gelukkig geweest zijn aan die dampige Zuiderzee. Mij dunkt het is niet wel mogelijk om gunstiger over de Hollandsche Dames te denken.

CORNET.

Integendeel, mijn vader, ik ben er niet zelden in mijne verwachting bedrogen geweest, doch meer dan elders heb ik er brave huismoeders en eerbare dochters gezien.

En daarom, vader, zoo bemin
Ik steeds met heel mijn hart en zin
Dat rustig soort van vrouwen,
Wier koelheid ik soms heb betreurd
Die, immers, kan ik op mijn beurt
Ook 't allermeest vertrouwen.

DAMAS.

Doch, ik bid u, vermoei mij de ooren niet met

praatjes. - Ik weet zeer wel de goede zijde van onze noordsche broeders te erkennen. Hunne vrouwen hebben zeer veel dat mij bevalt; doch al die thee-partijtjes en kransjes, dat onophoudelijk schoonmaken en schrobben, dat wrijven en boenen, en dan die drukte met matjes en kleedjes. Zie, jonge, dat zou-je het hoofd gek maken, en daarom kort en goed, ik wil- je niet anders getrouwd zien dan met eene fikse, vlugge Brabandsche meid, eene dochter die vast goed ten huwelijk brengt, en die het met de kerk houdt van Rome.

CORNET.

Maar wat beteekenen de lieden die daar komen?

Negende tooneel.

DAMAS, CORNET, PHYLINT, EENIGE SOLDATEN EN GEREGTSDIENAARS.

PHYLINT.

Wij zijn, Mijne Heeren, de geregtsdienaars der kolonie, en komen om den Heer Damas uit naam van Zijne Allerkristelijkste Majesteit, gevangen te nemen.

CORNET.

Mijn' vader, zegt gij? Hoe!

PHYLINT.

Den Heer Damas.

DAMAS.

En om welke reden? Wat grond van beschuldiging kan er tegen mij bestaan?

PHYLINT.

Geene andere dan dat uwe papieren in geen behoorlijke orde zijn, terwijl uw signalement bovendien volkomen overeenkomt met dat van een' der Fransche uitgewekenen, die wij verpligt zijn aantehouden.

DAMAS.

Intusschen ben ik even zoo min een Franschman als een uitgewekene; maar eenvoudig een Brusselsch fabrikant, en wat mijne papieren betreft, die zijn even als de reis-pas van mijnen zoon door de Nederlandsche en Fransche overheden onderteekend, en door beiden met een behoorlijk zegel voorzien.

PHYLINT.

Doch de kleur van het papier verschilt, de handteekeningen komen niet overeen. Het zijn, wel is waar, dezelfde namen, maar de inkt is bleeker van de een dan van de andere, bovendien zijn er krullen onder het bijschrift van den Franschen Ambassadeur, en dat kan met geene mogelijkheid goed wezen, dat moeten streken wezen, Mijn Heer; wij, ambtenaren verstaan ons op dat stuk, en derhalve zult gij verpligt zijn om u deswegen voor den hoogen Raad te verantwoorden.

DAMAS.

Ik ben van mijne onschuld overtuigd, en maak daarom geene zwarigheid u te volgen.

Tiende tooneel.

C O R N E T ,

alleen.

Zoo men naauwkeuriglijk beziet
Het geen er hier en daar geschiedt,
Bij vreemden en geburen;
En zoo men let op 't geen dat zij
Van de oppermagt en tirannij
Steeds hebben te verduren.
Dan waarlijk heeft in 't vaderland,
Een ieder mensch, in zijnen stand,
Geruste en stille dagen.
En 't is dan wis geheel verkeerd,
Zoo de een of de ander stout beweert,
Dat men nog steeds moet klagen.

Elfde tooneel.

GREGOOR EN CORNET.

GREGOOR.

Zoo ik het wel heb, dan waren daar de geregtsdienaars in de buurt.

CORNET.

Zij gaven voor, dat de papieren van mijnen vader

niet in orde waren, en hebben hem op dien grond gevangen genomen.

GREGOOR.

Dan heb ik 't maar fijntjes overlegd met mij uit de voeten te maken, want zoo zij er om gedacht hadden, had het mijn beurt ook wel eens kunnen worden; de wet immers verbiedt, op zware straffen, lieden te huisvesten die niet behoorlijk van eenen reis-pas voorzien zijn.

CORNET.

Doch men zou u dan toch wel spoedig weder vrijgelaten hebben. De beambten der politie zouden wel begrijpen dat zulks niet toepasselijk kan wezen op een eerlijk en bekend burger, die, zonder oogmerk in overtreding der wet komt, en zulks te meer, daar zij zich omtrent de zaak zelve vergist hebben, en mijn vader wel degelijk van papieren voorzien is.

GREGOOR.

Ondertusschen zal Mijn Heer uw vader op zijn minst veertien dagen achter de tralien zitten.

CORNET.

Doch zoo ik u verzeker dat hij onschuldig is.

GREGOOR.

Zoo hij onschuldig is dan mag hij God danken, indien hij met een maand vrij komt.

CORNET.

En hoe verklaart gij dat?

GREGOOR.

Dat is, schoon ik het zeker stel,
Niet maklijk te verklaren;
Maar ieder-een die weet dat wel,
Of kan het ras ervaren;
Want schoon gij stondt in aller gunst,
Kan m'u gevangen maken,
Doch weinig lien verstaan de kunst
Om dan weer los te raken.

CORNET.

Hoe veel gelukkiger is men dan niet in Nederland?

GREGOOR.

Hoe zoo? Is daar welligt geene politie?

CORNET.

Ja, mijn vriend, daar is wel degelijk eene besturing der openbare veiligheid, daar is eene justitie, die allen gelijkelijk beschermt, doch die niemand drukt. Kortom een inwendig pestuur, dat tot voorbeeld kan dienen voor geheel Europa.

GREGOOR.

Welligt dat men er zeemanschap gebruikt.

CORNET.

Met niet het minste dat strafbaar is.

GREGOOR.

En gebeurt het niet dat de overheid uit eene al te groote bezorgdheid, wel eens te ver gaat? Of dat de vrees haar somtijds onschuldigen voor schuldig doet houden?

CORNET.

Neen, Mijn Heer, die groote bezorgdheid komt in ons vaderland niet te pas; wij hebben voorzigtige Regenten en rustige burgers.

GREGOOR.

Intusschen heb ik wel gehoord dat jijlui alles behalve rustig zijt, en zoo het waar is, dat men zich in de koffij- en bierhuizen zoo stout durft uitlaten als men mij gezegd heeft, zoo men daar vrijelijk mag spreken over den Staat en het Budjet, dan geloof ik toch dat je Koning zelden zonder gevaar en altijd vol angst moet zijn.

CORNET.

En echter is hij geruster op zijnen troon, dan uw Gouverneur op zijn kussen.

GREGOOR.

En geen wonder, hij heeft voor zeker eene talrijke ruiterij, die hem omringt en aan iedere deur een paar honderd man soldaten.

CORNET.

Hij heeft noch het een noch het ander, maar hij

regeert met gematigdheid en overleg, hij is meer nog dan een vader over zijne kinderen, hij bezit de achting en het vertrouwen van geheel de natie. Het volk is de lijfwacht en zie daar, zie daar zijne veiligheid.

GREGOOR.

In zijne plaats evenwel zou ik het op die veiligheid maar in 't geheel niet voorzien hebben.

Ik zou, zoo 't mijne zaken waren,
Zoo ik als koning moest gebien,
U heel iets anders doen ervaren
En 't niet vertrouwen op uw lien.
Neen 'k zou een heirwagt van soldaten
Steeds om mij hebben in het rond;
En zoo men dan te veel mogt praten,
Dan fluks de tong maar uit den mond.

CORNET.

Doch gij vergeet dat wij Nederlanders en gevolgelijk een vrij volk zijn.

GREGOOR.

Een volk. - Ja. - En vrij ook, zoo-je wilt. Maar die vrijheid toch, geloof ik, dat-je redelijk duur betalen moet.

CORNET.

Uwe onbeschaamdheid gaat te ver. - Veel te ver, Mijn Heer. - Wij Nederlanders kunnen ons voor groote weldaden ook groote opofferingen getroosten. -

Dat is onze zaak, en niet de uwe. Ik verdraag zelfs van geenen vreemdeling de minste aanmerking op dat punt, en gebied u te zwijgen.

Ja houden wij het steeds voor oogen,
'T zij of het wel of kwalijk gaat,
Dat vreemden ons altijd bedrogen,
Als zij zich moeiden met den Staat.

Zij zoeken, vaak hun gift te spreijen,
En mengen 't in den besten wijn,
Op hoop van ieder te verleijen,
Om ontrouw aan zijn pligt te zijn.

Dat is het doel waar naar zij streven;
En waar men dit nog niet bevat,
Daar zullen zij het lesje geven
Dat Neerland eenmaal heeft gehad.

Twaalfde tooneel.

ERNST, CORNET EN GREGOOR.

ERNST.
Wat heidensch leven is hier toch gaande?

CORNET.
Men is begonnen met mijnen vader door de gewapende magt te doen opligten, en geëindigd met onzen Koning te beledigen.

ERNST.
Ik hoop echter niet dat gij dit toegelaten hebt?

CORNET.

Wat het eerste betreft, zoo was het raadzaam om voor de overmagt onder te doen, en wat het laatste aangaat, zoo heb ik den al te stouten spreker het zwijgen geboden.

ERNST.

Dan daarmede kunnen wij het evenwel niet laten berusten. Neen, de Heer Damas is een landgenoot, en in de omstandigheden waar in hij zich bevindt, is het een pligt geworden om mij zijne belangen aantetrekken.

GREGOOR.

En ik dacht dat de Heer Damas een Brabander was, en gij een Hollander waart.

CORNET.

Wij zijn Nederlanders, Mijn Heer!

ERNST.

Ja, edelmoedig jongeling, mijn hart heeft dit nooit beter gevoeld dan in dit oogenblik. Eene onregtvaardigheid als deze brengt mij eensklaps alle die geweldenarijen voor den geest, welke wij van de Fransche overheersching verduurd hebben, en zoo ik daar bij den tegenwoordigen toestand van ons vaderland vergelijk, dan waarlijk is onze vrije en herbergzame grond het gelukkigst land der aarde.

CORNET.

En hoe veel gelukkiger zou het nog zijn, indien wij onderling elkander beminden, en alle verdeeldheid voor eeuwig afzwoeren?

ERNST.

Ongetwijffeld, mijn vriend, en daarom zullen wij het aan onze kinderen zoo vroegtijdig zoeken in te prenten als immer mogelijk is. Ja, Cornet, ik begin met mijzelven, en vergeet al die kleinigheden en beuzelingen, die de inwoners van onze gewesten elkander te verwijten hebben. Eindelijk toch moet het vooroordeel plaats maken voor de rede. Ik heb uwen vader leeren kennen als een braaf en weldenkend man. Hij is mijn vriend geworden, en, die omstandigheid alleen noodzaakt mij om hem bijtestaan en te redden.

Wij zullen te zamen
Den regter beschamen,
Hem toonen dat hij zich bedroog.
En wil hij niet hooren,
Dan breng ik te voren,
Een middel dat altijd bewoog.

Dertiende tooneel.

GREGOOR,

alleen.

Dat praten en verdedigen is even zoo veel als eenen onvruchtbaren akker te beploegen; maar....

Maar 't laatste middel dat is goed,
Dat is het dat hier alles doet,
In regterlijke zaken
Zoo men daar meê komt op de baan,
Al had men dan een moord gedaan,
Dan moet men los geraken.

Veertiende tooneel.

LISETTE EN GREGOOR.

GREGOOR.

Hoe, Mejufvrouw, wat is er dat u derwijze bedroeft, gij schijnt neerslagtig?

LISETTE.

Met reden, Mijn Heer Gregoor.

GREGOOR.

Er is evenwel geene zwarigheid.

LISETTE.

Maar al te veel.

GREGOOR.

Dat zijn zeker van die kleine verdrietelijkheden, die zich gewoonlijk van zelven weder schikken. Welligt dat de Heer Cornet u niet vriendelijk genoeg, of mo-

gelijk wel al te vriendelijk bejegend heeft. Doch hoe het ook zij,

Gij hebt voorzeker niets te vreezen,
Doch zoo een kleinigheid u kwelt,
O laat m'u dan behulpzaam wezen,
En zeg mij wat u toch ontstelt.
Ik bid u, wil mij niets verbergen,
Dan red ik u uit al uw leed.
Wat ook een Jufvrouw moge vergen,
Een Franschman is altijd gereed.

LISETTE.

Helaas, het zijn de zaken van mijn vader, welke zeer bedenkelijk zijn geworden. Zijne tegenspoeden bedroeven mij.

GREGOOR.

Doch gij bedriegt u, mijn lieve Jufvrouw, het is niet de Heer Ernst maar de Heer Damas dien men gevangen houdt; zijne papieren zijn onvoldoende bevonden, en zijne reize wordt verdacht gehouden. Uw vader, daarentegen, is zoo vrij op zijne voeten als gij of ik, en daarbij zoo gezond als een vischje in het water.

LISETTE.

Goede Hemel! den Heer Damas houdt men gevangen, en de wisselbrieven van mijnen vader zijn ter betaling geweigerd.

GREGOOR.

Geweigerd.... En derhalve zijt gij zonder geld?

LISETTE.

Zoo ik het wel heb, dan was zijn geheel vermogen in de handen van den Heer De la Marre, eenen planter in deze kolonie, en die, zoo als een bode mij gemeld heeft, thans in gebreken moet blijven om aan zijne verbindtenissen te voldoen.

GREGOOR.

Wanneer gij zonder fondsen zijt,
Moet 't mij te meer bedroeven,
Daar ik nu juist in dezen tijd
Uw kamers zal behoeven.
Het is misschien wat al te hart,
Maar als 't ontbreekt aan schijven,
Dan kan ik u, hoe zeer 't mij smart,
Geen dag meer laten blijven.

Vijftiende tooneel.

ERNST, CORNET, LISETTE EN GREGOOR.

ERNST.

Neen, Cornet, vleidt u niet al te zeer; het zal even zoo moeijelijk zijn om hem te redden als om mij te raden.

CORNET.

Mijn Heer Gregoor, wij verlangen alleen te zijn.

Zestiende tooneel.

ERNST, CORNET, LISETTE.

LISETTE.
Gij draagt reeds kennis van ons ongeluk?

ERNST.
O ja, mijn kind, ik heb het met even zoo veel leedwezen als verwondering verstaan. Ik heb nog andere dingen vernomen, die mij insgelijks bedroeven; en daarenboven zoo is de Heer Damas zoo strengelijk bewaakt dat het eene onmogelijkheid is om hem te spreken.

LISETTE.
En hebt gij dan niemand ontmoet, die u den toegang verleenen kan? Is het u niet mogelijk geweest de politie van zijne onschuld te verzekeren?

ERNST.
Helaas, neen!

CORNET.
Neen, Mejufvrouw, men was er doof voor onze verklaringen. Men schijnt de zaak op het sleeptouw te willen brengen.

LISETTE.

Op het sleeptouw. Maar mijn lieve Mijn Heer Cornet:

Dan deedt gij zekerlijk uw woord
Niet zoo beleefd als dit behoort
Voor zulke ambtenaren:
En 'k geef u daarom in beraad
Of ik mij eens op heeter daad
Bij hun wil gaan verklaren.

CORNET.

Gij zoudt er niets bij winnen kunnen, want het gevangenhuis is ontoegankelijk, en de raad van justitie komt eerst over veertien dagen bijeen. De voorzitter is ongesteld, de secretaris moet een speelreisje maken en de leden durven het niet op zich te nemen om buiten hen de hangende zaken aftedoen.

LISETTE.

Maar beklaag u aan de hooge overheid.

ERNST.

Wel ja, dat zou zeker niet kwaad zijn.

CORNET.

Gij denkt welligt dat men zich overal met zoo veel gemakkelijkheid beklagen kan als bij ons. Neen, mijne vrienden, niet alle volken hebben eenen Koning, die edelmoedig genoeg is om zijne, onderdanen rust te verschaffen ten koste van zijn eigen genoegen.

ERNST.

Maar hier toch zoudt gij uwe zaak aan den Gouverneur kunnen voordragen. Die oude dikke Heer zal u zeker met belangstelling hooren.

CORNET.

Met niet de minste. En al ware dit, zoo is hij nog moeijelijker te spreken dan een Sultan in zijn Serail.

Zij hebben beid' dezelfde grillen;
Maar dit is het verschil er van,
Dat de een gewis niet op zou willen,
En de andere niet op en kan.

ERNST.

Goede Hemel, welk eene kolonie, en welk eene regering!

CORNET.

Gelukkig Nederland! wat hebben wij daar weinig te vreezen en veel te hopen!

ERNST.

En nog zou ik mij vele ongelegenheden getroosten, indien ik slechts zoo veel van mijn vermogen behouden had, om eenen onderdrukten landgenoot te kunnen bijstaan en van het noodige te voorzien; want God weet het, of zij niet barbaarsch genoeg zijn om hem van gebrek te doen omkomen.

CORNET.

In tegendeel, Mijn Heer Ernst, hij is te wel van geld voorzien, dan dat men niet alles zou aanwenden om het hem aangenaam te maken. Het spijt mij slechts dat zijne fondsen niet ter mijner beschikking staan: waren zij dit, dan zou ik het middel gevonden hebben om u de deelneming in zijn lot te erkennen en tevens het uwe te verbeteren.

LISETTE.

Welk eene edele en hartelijke denkwijze!

ERNST.

Ja, Lise, het is die van eenen ronden Nederlander, zij heeft mij geroerd en getroffen, en zoo ik zoo ongelukkig niet was geworden, dan zou ik er waarlijk om denken, om hem voor altijd aan u te verbinden, doch:

Hoe zeer men mij ook heeft bedrogen,
En ik geraakt ben in verdriet,
Zoo mis ik ja, al mijn vermogen,
Maar ik verloor mijn rondheid niet.

En daar men het in onze dagen
Steeds op de duiten heeft gesteld,
Zoo kan ik van geen trouw gewagen,
Terwijl het mij ontbreekt aan geld.

LISETTE.

Het schijnt dus dat gij mijnen vader met onze wenschen bekend gemaakt en alles verteld hebt.

CORNET.

Inderdaad, lieve Lise, ik heb hem om de hand gebeden van het beminnelijkste meisje dat ik nog immer gezien heb.

LISETTE.

En hij heeft die geweigerd?

ERNST.

Neen, Lise; maar het is onmogelijk geweest om ze te kunnen toestaan. Mijn ongeluk aan de eene zijde verbiedt mij alle schikkingen daar omtrent, aan den anderen kant, zoo heb ik van den Heer Cornet het vooroordeel, de eischen en het verlangen van zijnen vader verstaan, en daar dit alles van zoodanig eenen moeijelijken aard is, dat het mij bezwaren zou om aan het een en ander te voldoen, zoo zult gij genoodzaakt zijn om uwe vereeniging ten eenenmale uit de gedachte te stellen.

Zeventiende tooneel.

DE VORIGEN, GREGOOR.

GREGOOR.

Damas alleen
Komt vlug ter been,
Daar haastig aangeloopen
En naar ik gis,

Is hij gewis
Door 't sleutelgat gekropen.

ERNST.

Zoo dat waar mag zijn, dan gaat het evenwel boven mijn begrip.

Achttiende tooneel.

DE VORIGEN, DAMAS.

DAMAS,

in het opkomen.

Nooit is een zaak zoo goed en rein,
Of men zal ze weêrstreven,
Althans zoo lang er menschen zijn,
Die niet als broeders leven,
Doch wat de nijd hier ook bedoelt,
Wat of hij mag verzinnen
In 't eind moet toch, hoe zeer hij woelt,
De goede zaak het winnen.

ERNST.

Geregte Hemel, daar is hij zelf!

CORNET.

Mijn goede vader!

LISETTE.

De vriendelijke Heer Damas!

GREGOOR.

Hij zal zich wis door eene aardigheid geholpen hebben.

DAMAS.

In tegendeel, mijne vrienden, langs dien weg in de handen der politie te geraken, zou misschien mogelijk wezen; doch om door eene aardigheid weder los te komen, daartoe zou men voor het minst een' *Huig de Groot* moeten zijn.

ERNST.

Door welk toeval dan zijt gij 't gevaar ontkomen?

DAMAS.

Door de regtvaardigheid van mijne zaak. Ik was naauwelijks in hechtenis, of men meende den Nederlandschen Consul daarvan te moeten onderrigten. Deze erkende de deugdelijkheid mijner papieren, en rekende den Koning te kort gedaan in het ongelijk dat mij geschied was: bij vervoegde zich derhalve op staande voet bij den Gouverneur, stelde hem de ondersteuning voor, die de vreemdelingen in ons land genieten, en vorderde op eene gebiedende wijze mijn ontslag.

GREGOOR.

Zoo die gezant zich met uwe zaken bemoeid heeft, dan twijfel ik niet of dezelve zullen goed afgeloopen zijn; er is er geen in de kolonie die meer invloed heeft;

zonder gevreest te zijn wordt hij ontzien, en op zijne natie is hij zoo trotsch als een schipper op zijn vlag.

ERNST.

Het is dus de tusschenkomst der Nederlandsche overheid die u gered heeft?

DAMAS.

Jat, Mijn Heer, het is den invloed geweest van het gelukkig en vaderlijk bestuur, aan hetwelk wij, aan hetwelk alle Nederlanders onderworpen zijn. Kortom, onze Consul, ofschoon een Zeeuw van geboorte, heeft mij even zoo behandeld als of ik met hem tot hetzelfde gewest behoorde; ik heb hem deswegens mijnen dank betuigd, en hij verzekerde mij daarentegen dat zulk eene vaderlandslievende en broederlijke denkwijze even zoo zeer overeenstemde met het verlangen van Zijne Majesteit als met de gevoelens van zijn hart.

CORNET.

Wij genieten dus alle dezelfde regten, en deelen gezamenlijk in dezelfde bescherming; waarom dan toch hebben wij elkander niet hartelijker lief?

ERNST.

Om dat wij over en weêr gewoon zijn het goede wat al te ligt en het kwade wat al te zwaar te maken, wij moesten broeders zijn en wij zijn inderdaad niet anders dan recensenten.

DAMAS.

Intusschen ben ik hartelijk verblijd dat wij ten minsten het verkeerde daarvan hebben ingezien. De tegenspoed, Mijn Heer Ernst, is waarlijk zoo heilzaam voor den mensch als het onweder voor de lucht.

ERNST.

Uwe tegenspoed heeft mij althans tot nadenken gebragt en wijzer gemaakt. Doch het ongeval, dat mij is wedervaren, behoort gewisselijk tot die soort van rampen, waarvan ik mij op geenerlei wijze eenig goed gevolg te beloven weet.

GREGOOR.

Ik ook niet, en daarom zal ik genoodzaakt wezen om den Heer Ernst van verhuizen te spreken.

LISETTE.

Doch de Heer Damas is welligt nog onbekend met het onheil dat ons trof.

DAMAS.

Integendeel, mijne lieve Juffer, ik ben van alles onderrigt, de mare van uw ongeluk is door de geheele stad verspreid. Ik heb dezelve aan het bureau der politie vernomen. Zoo zwaar een verlies ontroerde mij even zoo zeer als of ik hetzelve te lijden had; doch daar ik tevens verstond met hoeveel deelneming uw vader mijne belangens ter harte nam, met hoeveel vuurs hij

mijne zaak verdedigd had, met hoeveel waardigheid hij zich voor mij, als voor eenen dierbaren landgenoot in de bresse stelde, toen, zeg ik, toen ik dit alles vernomen heb, was ik nog meer getroffen en wederkeerig bedacht ik een middel tot zijne redding.

ERNST.

En dat middel....

DAMAS.

Dat middel, mijn vriend, is een voorschot uit mijne fondsen, hetwelk ik u bestemd heb, en...

GREGOOR.

Indien er iets van uwen dienst is, Mijn Heer Ernst, dan bid ik u om te bevelen.

CORNET.

En....

DAMAS.

En een huwelijksgift voor de jonge lieden.

CORNET.

Daar tegen zal zeker niets te zeggen vallen.

LISETTE.

Niet het minste, wij hebben ons slechts te verblijden in de gunstige keer der zaken.

ERNST.

En de goedhartigheid van den Heer Damas met dankbaarheid te vergelden.

DAMAS.

In waarheid, ik heb reden om mij gelukkig te rekenen met onze ontmoeting: wij hebben ieder een vriend daarbij gewonnen, en een vooroordeel verloren.

GREGOOR.

En voor het heil van 't vaderland
Der Belgen en Bataven,
Zoo wenschte ik dat ze elkaar de hand,
Als trouwe broeders gaven.
En wilden zij verheugd van geest,
Die broederschap bezweren,
Dan was ik gaarne bij dat feest
Als hospes van die Heeren.

DAMAS.

Dan was gewis, als dat zou zijn,
De zaak met vreugd beklonken;
Ook werd alsdan de beste wijn
Den besten Vorst gedronken.
Maar aan dat maal dat, naar ik gis,
Een ieder moest verblijden,
Daar zou een Franschman ons gewis,
Toch menig stuk benijden.

CORNET.

Wij moesten, ja met hart en zin,
Slechts 't Vaderland bedoelen,

En voor elkaar een reine min
In 't kloppend hart gevoelen.
Dat is gewis het geen dat wij
Het allermeest behoeven,
En 't is met Hollands maagdenrij
Voor 't minst om te beproeven.

ERNST.

Doch zoo wij immer, naar ik meen,
Die broederschap bezweren,
Dan moet ge in Braband algemeen
Het Nederlandsch studeren,
Want zijn we dan aan 't vriendenmaal,
Als afgewonden Staten,
Dan voegt het dat we slechts één taal,
En niet in 't honderd praten.

LISETTE.

Reeds zagen wij onze oude lien,
En hart en handen geven,
En 't voorbeeld dat ik heb gezien,
Daar denk ik naar te leven.
En zoo men dus in onzen tijd
De Belgen moet beminnen,
Dan zal ik juichend en verblijd
Maar met Cornet beginnen.

(Allen te samen.)

En daar men nu in dezen tijd
Bataaf en Belg moet minnen,
Zoo zullen wij, daarmeê verblijd,
Met ons publiek beginnen.

EINDE.